

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Nyílt levél.

az

„Országos Erdészeti Egyesülethez.”

(Folytatás.)

A számítás nagyon egyszerű és nem okoz nagyobb nehézséget.

Mint már mondtuk, a tagsági díjnak nem lenne szabad túl magasnak, vagyis olyannak lenni, hogy az a jelentkező tagok anyagi erejét túlhaladja, hanem inkább lehetőleg mérsékeltnek, hogy így még a legszerényebb javadalmazásu erdészeti alkalmazottaknak is hozzáférhető legyen az egyesület, mert a főszűl mindenekelőtt a tagok számának minél nagyobb szaporítására lenne helyezendő.

Erre azért lenne kíváltképpen nagy szükség,

hogy minél több olyan érdeklődő legyen, ki az egyesületnek a társadalomban is pártfogókat szerezni s annak jövedelmét minden kitelhető módon fokozni igyekezzék, no maga a társadalom is mindenestre inkább érdeklődne az egyesület ügyei és céljai iránt, ha azt látná, hogy irányában az érdekeltek sem közönyösek, hanem annak zászlaja alá igaz lelkesedéssel tömegesen sorakoznak.

Visszatérve a tagsági díj mérvére, itt nem akarunk határozott javaslattal föllépni, csak a hozzávetőleges számítás megkönnyítése céljából támpontot keresni. Véleményünk szerint a célnak teljesen megfelelne, ha a tagsági díj egyelőre évi 6 forintban állapíttatnék meg, mi havonként egy koronának felel meg, tehát

TÁRCZA.

Uti emlékeimből.

Irta Kulesár Pál.

Három heti szabadságot kaptam, fogtam hát magamat és haza rándultam meglátogatni a szülői házat.

Vasutra ültem. Utitársam: a sétatotom, csomagom: a téli keztyűm, egyéb ingó és ingatlan vagyonom: egy pár elkészült és egy pár készülöben levő elbeszélés, mind megannyi valamely lapnak leendő tárczája. Szegénykék, ha ők is olyan üresek, mint a pénztárczám, bizon még a papirkosárban sem ad nekik helyet a szerkesztő.

Csikorgó hideg januári éj vala; az utolsó vasuti állomástól még négy órai kocsit állt előttem. — Szinte kezdtem sajnálni, hogy jó öregeimnek nem sürgönyöztem meg jöveletemet, mert akkor legalább kényelmes fogatot, bundát, botost küldtek volna elibem, mig így

meglepetésül esetleg egy megfagyott embert kaphatnak saját becses személyemben. Ez egyszer azonban késő volt már a megbánás.

Rozoga zsidó szánon, széna közé bujtatott lábakkal, dideregve, fogvaczogva bámultam a szürkességbe. Az abrakot talán még hirtől is alig ismerő gebék egy lajhár lassúságával bandukoltak; a kocsis sem nagyon ösztökélte őket gyorsabb ügetésre, csak bóbiskolt, mint az egyszeri süket asszony a prédikáció alatt. Ha néhára kiáltottam, hogy gyorsabban hajtsen, ő is megczírogatta a lovakat az ostorral, azután újra elszundított s megint a régi kerékvágásba tértünk vissza.

Kezeim, lábaim, füleim kezdtek megmerevedni, éreztem hogy baj lesz. Egész testemet valami megmagyarázhatlan zsibbadás járta át. Szempilláim mintha csak ónból lettek volna, folyton le-lecsukódtak...

Leugrottam a szánról s elkezdtem szaladni. Gebéink is, példámon okulva, gyorsabban kezdtek ügetni, mikor maguk előtt láttak, de hát nem sokat törődtem én már velők, inkább örvendtem, hogy még bírnak a

oly összegnek, melyet még a legszegényebb ember is minden megerőltetés nélkül nélkülözni képes.

Ilyen tagsági díj mellett, 2000 tagot véve alapul, az így befolyó évi jövedelem 12000 forintot tenne ki, tehát már magában véve is igen tekintélyes összeget, mely azonban még korán sem lenne elegendő a kitűzött cél elérésére.

Említést tettünk volt arról, hogy reményeink egyikét magának az államnak a pártfogása és segítése is képezi. Nem vélünk túlkövetelők lenni, ha innen évi 4—5 ezer forint állandó segélyre számítunk, mely összeg vajmi csekély részét képezi azoknak a birságpénzeknek, melyek az erdészeti személyzet által felderített erdőkárok után az országos erdei alap javára befolyanak.

A birságpénzeknek két ötöd része az erdőkárosítás megtörténtének színhelye után az illető község szegényalapját, három ötöd része pedig az országos erdei alapot illeti. Az országos erdészeti nyugdíj és segély egyesület megalkakulása esetén csak jogos és méltányos lenne, ha ezeknek a birságpénzeknek egy meghatározott hányada, mondjuk csak egy ötöd része ennek az egyesületnek a céljaira fordíthatnák.

Jogosnak és méltányosnak kell ezt mondanunk annyival inkább, mert az erdőkárok

meggátolása körül tesjesített szolgálata az al-tisztnek nem csak a legfontosabb, hanem egy-uttal a legterhesebb és legveszedelmesebb is. Nem szándékunk s nincs is itt hely rámutatni azokra a veszedelmekre, melyeknek az érde-szeti alkalmazottak a fatolvajokkal, tilosban legeltetőkkel szemben folyton kitéve vannak, sem pedig felsorolni azok neveit, kik ebbeli buzgólkodásuk közben életüket vagy egész-ségüket áldozták fel.

Ugyanez áll a vadászati kihágásokból be-folyó birságpénzekre nézve is.

Az ezek után s az állam részéről nyerendő jövedelmet egész bátran oda állíthatnók össze-gében a tagsági díjakból befolyó jövedelem mellé.

Következik az egyes magán birtokosok hozzájárulása, mely bár csak önkénytes és kö-telezővé alig tehető, mégis minden valószínűség szerint nem csekély összeget fogna képviselni. Az erdőbirtokosoknak utóvégre is be kell lát-niok és elismerniök, hogy alkalmazottjuk bűsége, odaadása csak gyarapodni s növekedni fog, ha a saját és családja jövőjének biztosítására irányuló jóindulatot tapasztalja.

Ezek mellé társulnának még a különféle fa-ipar- és ezekkel rokon vállalatok s aligha ma-radnának el az egyenruhaszállítók s egyéb bár-mi néven nevezendő vállalkozók, kik iparuknál,

lábaím; úgy futottam a térdig érő hóban, akár csak a nyúl.

Egyszer csak vissza hőkölnek a lovak, gyanusan prüsszögve és szimatolva hegyezik füleiket, horkolnak, majd ijedten föl-fölnyeritnek s patáikkal kapálják a havat.

A kocsis utánam kiált: tessék csak hamar föl-szállani, mert a közelben farkas jár. Én sem igen kéretem magamat, hanem hirtelen folczihelődöm a szánra s ott várom a történendőket . . .

Az országutmenti erdőtől egyszerre rémes ordítás hallik; mint ha csak a magánhangzókat silabizálná hosszan, vontatottan: aouú! s előbb egy, azután két, három, öt s végre egy egész farkas ugrik elő a tisztásra. Mint valami rémregény rabló csapatja, úgy állják el utunkat, gyilkos szándékkal kacsintgatva felénk.

Ez azonban nem sokáig tart, mert pár másodperc múlva már kezdik a támadást; a vezér egy hosszat, nagyot üvölt s követi a többi, hirtelen olyan koncertet

csapva, melynek hallása halálos verejtéket hajt az ember homlokára.

Ereinkben megfagy a vér s fölsóhajtok a költővel:

„Szegény anyám, ha tudta volna,

Dehogy szült volna engemet!”

A kocsis más segély híjában nagy hirtelen kifogja az egyik lovat s rá huz egy nagyot, a szegény pára pedig, mely azelőtt alig birt czammogni, halálos szorongattatás közepette örült vágatással menekül egy oldaluton — a biztos halálba. A farkashad azonnal nyomába ered s pár percz múlva már hallatszik rémes diadalordítása s szinte ide hallik, hogy ropogtatja a csontjait.

Ez alatt megmaradt gebénk gyors iramban igyekszik előre, akár csak valami tizenhét markos angol telivér.

Ugy látszik, hogy a farkasok gyorsan végeztek s a nekik jutatott falat nem volt elégséges éhségük csilapítására, mert rövid félóra múlva már ismét hátunk mögött harsog rémes oroitásuk.

vállalataiknál az erdészeti személyzet szolgálataira, támogatására lépten-nyomon reá vannak utalva.

A negyedik és talán leghatalmasabb tényező, melybe reményünket vetjük, maga a nagy társadalom, melyből még nem halt ki a nemes érzés, és mely mindenkor ki szokta venni részét a jótékonyág gyakorlásából, ott, hol annak szükségét látja, és a hol erre alkalma nyílik. Hogy pedig az erdészeti altisztek helyzetének javítása a társadalomnak szíven fekszik, hogy nemes küzdelmünkkel együtt érez és abban minket támogatni mindig kész, fényesen igazolja ama néhány multság, mely az ország különböző vidékein az erdészeti altisztek által az alakítandó országos segélyegyesület javára rendezve lett. Az ezekből befolyt jövedelem már is szép kis összeget képvisel, pedig hát a multságok olyas valami javára lettek rendezve, a mi még csak reményben van meg. Mennyivel többet várhatunk ezen a téren a társadalomtól akkor, a midőn egyenes rá mutathatunk majd arra a nemes intézményre, melynek gyarapításához és fölvirágoztatásához kívánjuk áldozatkészségét, kérjük filléreit!

Mindezeket egybevetve a megalakítandó egyesület évi bevételeit bátran tehetnők 40.000 forintra, föltéve hogy az elősorolt tényezők mind a szerint válnának be, mint a hogy azt fönnebb

számításba vettük, de hát az embernek nem jó optimistának lenni s így nehogy reményeink túlvérmeseknek és beteljesülhetetleneknek látszasanak, engedünk azokból ötven százaléknit, mely leengedés után az évi jövedelem még mindig 20.000 forintot kitevő csinos összegecske lenne.

Ismételve megjegyezzük, hogy ez a számítás csak hozzávetőleges és ha az egyesület eszméje egyszer majd testté válik, biztos kilátásunk lehet arra, hogy az előirányzott két ezernyi tag száma nem csak megkétszereződni fog, de lehet majd annak négy-öt, vagy többszöröse is.

Itt fölmerül a kérdés, vajjon a kincstári erdészeti altisztek, kik részére nyugdíj biztosítva van, valamint az egyes törvényhatósági vagy magán uradalmak szolgálatában levők, kik hasonló szerencsés helyzetben vannak, lehetnek-e, vagy egyáltalában lesznek-e tagjai a megalakítandó országos nyugdíj és segélyegyesületnek?

(Folytatás következik.)

Egy szab. kir. város nyugdíj-szabályzata.

— (Levél a szerkesztőhöz.) —

Engedje meg tisztelt szerkesztő ur, hogy elmondhassak egyet-mást lapunk tisztelt olvasóinak egy szabad királyi város nyugdíjszabályzatából.

A szabályzat 7. §-a így szól:

Most már másképp kezdjük őket riasztgatni: előbb nagy széna csomókat gyujtogatunk s miután ezekből kifogytunk, sorra kerül az én legfőbb kincsem, az én gyönyörű elbeszéléseim. Meggyujtottunk minden égethetőt s ez alatt lovunk kétségbeesetten igyekezett előre, de hát ereje kisebb volt az igyekezeténél s nemsokára beláttuk, hogy nem marad más hátra, mint ezt is oda dobni martalékul az éhes bestiáknak.

Az eredmény ugyanaz volt, mi az előbbi; a menekülőt pár pillanat alatt elérte az üldöző csapat s hozzá fogott a lakomához, mialatt mi gyalogszerrel, futva igyekeztünk menekülni a veszedelemből.

Nehéz dolog volt ez a süppedékes magas hóban, de hát a halálfélelem emberfölötti erőt kölcsönzött izmainknak, no meg az, hogy a község már közelben volt. —

Már csak pár lépésnyire voltam az első házaktól, midőn valami göröngybe megbotlottam s úgy vágódtam hanyat, mint egy darab fa s elvesztettem eszméletemet.

Hogy mennyi ideig tarthatott eszméletlen állapotom, arról fogalmam sincs. Végre ocsúdni kezdtem; bár szólni, vagy szemeimet fölnyitni képtelen valék, némi sejtelmem mégis volt a körülmény történetéről.

A farkasok közt valék . . . Ide-oda tipegtek körülöttem; az egyik arcomhoz hajolt s éreztem azon forró lehelletét; bozontos lábát rátette a mellemre; lélekzetem fogyni kezdett.

Egyszerre fölnyitom a szemeimet . . .

Otthon voltam, a szülői háznál, a puha, meleg ágyban, előttem az orvos köröttem, a hozzám tartozók.

Szólni akartam, de nyelvem megtagadta a szolgálatot, fölemelkedni vágytam, de fejem erőtetlenül hanyatlott alá a párnákra. Elszenderedtem.

Heteken át nyomtam az ágyat.

Mikor már jobban lettem, elmondták öregjeim, hogy a kocsis félig megfagyva hozott haza s ő maga is úgy le volt gyalázva a nagy hidegtől, akár csak egy Szibériába pottyant afrikai benszüllött.

— Hát a farkasok? — kérdeztem.

„A nyugdíjazásra vonatkozó általános határozatok. A városi törvényhatóságnál állandó fizetés mellett rendszeresített állásra alkalmazott tisztviselők, közkórházi hivatalnok, tűzoltó főparancsnok, továbbá a segéd-, kezelő- és szolga személyzet, mint a nyugdíjintézet tagjai azon esetre, ha a hivatali szolgálat kötelékéből megválnak s az ezen szabályrendeletben előirt föltételek megvannak, állandó ellátásra, vagy pedig egyszer s mindenkorra adandó kielégítésre tarthatnak igényt.

A szolgaszemélyzetből a következők lehetnek tagjai a nyugdíjintézetnek: 1. a rendőrök; 2. az erdőőrök; 3. a kézbesítők; a hivatalszolgák; 5. a sokszorosítóegység; 6. a fizetéses tűzoltók.

Ezen szabályrendelet 12. §-a ezt mondja: „Beszámítható szolgálati időnek vétetik azon időtartam, melyet valaki az ellátási igény megállapításától visszafelé egész az első hivatali eskü letételének idejéig szakadatlanul és egyfolytában eltöltött. E beszámítható szolgálati idő azonban a tisztviselők, segéd- és kezelő személyzetre nézve a nyugdíjintézetnek javukra történt első alakítása idejénél vagyis 1875-ik évnél régebb időtől, — a szolga személyzetre nézve pedig 1887 évi május hó 1-ső napjától — mint a nyugdíjintézetbe történt felvételük idejétől, — tekintetbe nem vétetik.”

Hivatkozott szabályrendeletnek itt megjelölt két szakasza nem egyéb, mint tiprása az 1879 évi XXXI. t. cz.-nek, valamint az 1880 évi 25347 számú földmivelés, ipar és kereskedelemügyi ministeri magas rendeletnek, mert a hivatkozott erdőtörvény az erdő-örtséget műszak segéd személyzetnek nevezi.

Az erdő-öri szakvizsgákat szabályzó földmivelés-ipar és kereskedelemügyi ministeri utasítás 4 §-a pedig azt mondja:

— Micsoda farkasok? — kérdezték.

— Nos hát nem is tudják, hogy milyen veszedelemben forogtunk? — Kérdém elbámulva s elmondtam nekik az elől leirt farkas históriát.

Szüleim mosolyogva néztek össze s atyám csak annyit mondott:

— Álmodtad te azt fiam!

* * *

Három heti szabadságomat a hülés okozta betegség három hónapra nyújtotta ki s ez a hosszú idő alatt atyám a saját bő tapasztalásai nyomán az erdészet és vadászat terén megbecsülhetlen oktatásokat adott.

Elmondok itt egyet, mely a duvadak mérgezéséről szól s idézem saját szavait:

„Keress egy pár szép mogyorót, lyukaszd ki mindkét oldalát és kapard ki a belét. Készíts egy pár gyufaszál nagyságu pálcikát; végy egy szelet vörös hagymát s pörköld azt meg egy pár deka avas vajban. Ha

A vizsgálat tárgyát képezi mind az, a mit az erdészeti műszaki segédszolgálat sikeres helyettesítésére s az erdőörnek a fennálló erdőtörvényben előirt teendőire és jogaira tudni kell, stb.”

Hol van már most az említett nyugdíjszabályzatban a törvénynek érvény szerezve, midőn a kenyéradó törvényhatóság az erdőörét a minden szakképzettséget nélkülöző hivatalszolgákkal egy kaptafára huzza?

Kitől várhat már most igazságot és méltányosságot a nagy felelősséggel járó, testet, lelket öltö terhes szolgálatot teljesítő erdőör, ha már irányában a törvényt még a saját törvényhatósága sem respektálja s nem adja meg neki az őt jogosan megillető rangot és jogokat?

Szerény nézetem szerint itt az erdőöröknek a nyugdíjazás tekintetében a segédszemélyzet közt lenne helye.

Nem a ranghajászat vagy nagyzási hobort adta kezembe a tollat, mikor ezeket leirom, hanem a fölhaborodás a fölött, hogy itt a törvény világos rendelkezéseinek megsértésével van dolgunk s meg van piszkolva az erdőört jogosan megillető czim.

Egy törvényhatósági erdőör.

LEVELEZÉS.

Tekintetes szerkesztő ur!

Hetek óta nagy lelki gyönyörűséggel olvasom kedvelt lapunkban az országos erdészeti egyesülethez intézett nyílt levelet és az abban foglalt igazságokat, melyeket megezőfolni ugyan senkinek sem sikerülend. Igazán régen szükség volt már az ilyen nyílt férfias

ez megtörtént, vedd elő a kilyukasztott mogyorókat s tollkésed hegyével szórj egy pár szemke strychnint mindegyikbe; ezután szurd át az elkészített pálcikákat a lyukakon s a méreggel megtöltött mogyorókat addig forgasd a félig kihült vajban, míg azok olyan alakuk lesznek, mint egy hernyóbáb, vagy mint egy selyemgubó; mire a rátapadt vaj teljesen meghűlt, kész a mérgezett mogyoró.

Farkasra, rókára azután a következő módon használhatod:

Nyúl belet vagy már félig feloszlásnak indult marha májat köss egy darab madzagra, nem árt, ha egy pár héringet is teszesz hozzá s menj ki így föl-készülve arra a helyre, hol a farkasok vagy rókák tányázní szoktak. Itt huzd magad után a spárgára kötött csalatékot s minden 10—20 lépésnyire szurd be egy mérgezett mogyorót a hóba, mindenesetre olyan időben, a mikor 1—2 napig havazástól nem lehet tartani. — Ha kőralaku utadat megtetted, s mindenfelé elraktad a mogyorókat, emeld föl a csalatékot s térj haza.

fellépésre, mert csak így lehet reményünk, hogy részünkre is felvirrad még valaha.

Az országos erdészeti altiszti nyugdíj- és segélyegyesület eszméjét nem csak hogy időszerűnek és elodázhatatlannak tartom, hanem ahhoz magam is szívvvel és lélekkel hozzájárulok s annak pártolója és terjesztője leszek. Azt hiszem, hogy a környékbeli erdőőröket mind meg fogom nyerni, valamint arra is van kilátásom, hogy lapunknak, mely egyedüli szószólónk és pártfogónk, már legközelebb elő — és nem utófizetői lesznek.

Igazán felháborító, midőn tekintetes szerkesztő ur abbéli panaszát olvasom, hogy még mindig százával vannak olyanok, kik azt a csekély előfizetési díjat sem fizetik meg és restelkedve vallom be, hogy bizon még nagyon távol van az erdészeti altiszti személyzet tekintélyes része a műveltség és lelkesedés ama fokától melyre okvetlen szükségünk van, ha zöld ágra akarunk vergődni. Bizon ha tovább is így fog mutatkozni a lelkesedés és érdeklődés hiánya, nem zöld, de száraz ágra fogunk mihamarább jutni.

A „Nyílt levél“ minden egyes betűjével egyet-értek, mint azt már fentebb említettem s meg vagyok róla győződve, hogy az nem lesz elhangzó szó a pusztában, hanem azok, a kiknek szól, meg fogják szívlelni, csak attól félek, hogy kevesen vannak olyanok, kiknek kezéhez kerül.

Szerény véleményem szerint az egészet külön kellene lenyomatni több ezer példányban s nem csak az országos erdészeti egyesület valamennyi tagjának díjtalanul megküldeni, de ugyanezt az eljárást alkalmazni egyes nagyobb uradalmakkal sőt jóformán valamennyivel szemben. Természetes, hogy ebben az esetben nem kívánhatjuk, hogy az ezzel járó tekintélyes

költségeket maga a szerkesztőség viselje, mely már a megszerkesztéssel és gondos kidolgozással is igazán szép áldozatot hozott, hanem kötelességünk az nekünk, kiket az ügy oly közről érdekel.

A kérdéses nyílt levelet meg kellene szerezni minden erdészeti alkalmazottnak, sőt többet mondok: mindegyiknek 2—3 példányt kellene kifizetni, hogy így az ingyen példányok előállításai és szétküldési költségei fedezve legyenek. A kezdet nehézségeit leküzdendő, én magam, bár mondhatom, hogy nehezemre esik, ezennel 20 példánynak az árát, 6 forintot küldök be s ezekből 10 példányt nevem alatt, a többit pedig mint ingyen példányt annak idején és az említetteknek kérem megküldeni.

Áldozatok és összetartás nélkül semmire sem megyünk s ezért itt kérem fel összes érdeklődő bajtársaimat, hogy most mutassák ki az ügyünk iránt való igaz érdeklődésüket.

Czélszerűnek vélném, ha tekintetes szerkesztő ur idővel mindazok neveit közölné, kik a nyílt levélnek külön kiadásban való kiadásával járó költségekhez hozzájárultak, illetve kik a megjelenendő füzetet megrendelték, mert hogy már legközelebb meg fog jelenni, arra nézve birom a szerkesztő ur ígéretét.

Isten velünk!

Nem szalmaláng.

Különfélék.

Figyelmeztetés. A folyó hó folyamán összes előfizetőink czimszalagjait kinyomatni szándékozván, nehogy magunknak fölösleges költségeket okozzunk, fölkérjük mindazokat, kik előfizetési díjjal hatralékban vannak, hogy úgy a hátralékot kiegyenlíteni, valamint

Már másnap kora reggel kimehetsz megnézni az eredményt s ha a farkasok vagy rókák megfordultak arra, egy pár darabot bizonyosan ott fogsz kiterítve találni.

Akár a méreg kitevése, akár pedig az eredmény kutatásakor kutyaadat gondosan kösd meg, nehogy úgy járj, mint egykor én. Kimentem ugyanis a mérget kitenni s miután mindent pontosan elvégeztem s visszatértem kiindulási helyemre, mintegy 400 lépésnyire abban az irányban, a merre a mérget kitettem, egy vörhenyes-barna tömeget látok feküdni a havon. Lehetetlen — gondoltam magamban, — hogy már rátalált volna valami bolond róka a méregre, de hát az a test teljesen mozdulatlanul feküdt ott s így csak megindultam arrafelé, magam után vonszolva a csatlatékat.

Mikor úgy ötven lépésnyire voltam az áldozattól, elfutott a méreg. Ott feküdt az én „Indító“ kopóm kiszenvedve. A kíváncsi beste megevett egy mérgezett mogyorót s attól pusztult el.

Ennyiből állott atyám oktatása s én kipróbáltam a leírt módot s azt kielégítőnek találtam.

Ezóta valahányszor farkasra vadászom, mindig eszembe jut a rémes farkaskaland, melynek az ország-uton majdnem áldozatul estem — álmomban.

ADOMÁK.

A fürdőben. Fiatal hivatalnok, kinek szabadsága lejárt, egy fiatal nőhöz:

„Holnap haza utazni szándékozom, meddig fog még maradni, Bodnár kisasszony?“

A fiatal nő:

„Meddig Bodnár kisasszony fogok maradni? az csak Öntől függ.“

Visszaadva. Rendőr egy diákhöz: „Miért nevet mindig, mikor előtte elmegyek?“

A diák: „Miért megy mindig előttem, a mikor nevetek?“

az előfizetést megújítani sziveskedjenek. A pénzeket az „Erdészeti Ujság” kiadóhivatalára és nem a szerkesztő nevére kérjük küldeni.

Érdekes szépirodalmi lap. A „Vasárnapi Lapok” képes szépirodalmi lapra felhívjuk tisztelt olvasóink figyelmét. Ez a lap gyönyörű illusztrációival, értékes szépirodalmi tartalmával páratlanul áll irodalmunkban. Különösen érdekes az augusztus 8-iki szám kiszkiadása, annyival érdekesebb minden igaz hazafira nézve, mert kiadására az szolgáltatott alkalmat, hogy a kolozsvári tudományegyetem Ő csász. és kir. fenségét József főherceget disz-tudorrrá avatta. Ez a kiszkiadás egyéb számos felvétel mellett a fenséges ur családjára vonatkozó 65 különféle igen diszes kiállítású képet tartalmaz s így minden magyar ember asztalának örökbecsű díszét képezi. A „Vasárnapi Lapok” előfizetési ára egy évre 8 frt. Az említett kiszkiadású szám külön is megrendelhető egy koronaért. A pénz a jelzett lap kiadóhivatalába (Budapest VIII., Kerepesi ut 17) küldendő.

Erdészeti mulatság. A következő meghívót vettük: Az ó-hutai völgyben, „Mexiko” nevű vendéglőben 1897. évi augusztus hó 8-án a diósgyőri uradalom alá tartozó erdészeti altiszti személyzet az erdészeti altiszti segélyalap javára tánczvigalmat rendez, melyre t. cz. és becses családját tisztelettel meghívja a rendezőség. — Belépti-díj teszés szerint. — Kezdeté délután 3 órakor. — Rosz idő esetén a mulatság a vendéglő dísztermében fog megtartani.

Háromszoros életmentő diák. Ritka tanujelét adta bátorságának Teleky József egy kis 15 éves kolozsvári polgári iskolai tanuló: ebben az évben már háromszor mentett emberéletet. Első esete ezelőtt három hónappal volt; május hó végén; a csertőrő malom hidjáról egy Varga nevű 5—6 éves gyermek a Szamosba esett hová bizonyosan belefulladt volna, de Teleky utánna vetette magát ruhástól és ki mentette a már fulladozó gyermeket. Második esete Magyar-Ujfaluban történt, július elején a megáradott patak iszapos vizéből kimentette Sikó Andrást, Sikó Kálmán sólyomkői birtokos fiát, kit már a víz a fűzfa gyökerek közé bonyolított, honnan meglehetősen fáradságba került a bátor életmentőnek kiszedni. Harmadik esete július 29-én történt Sólyomkőn, hol 12—13 éves fiuk fürödtek, kik közül Dávid Vaszilika 12 éves fiu igen mélyen talált bemenni, társai kiabálására a véletlen közelben levő Teleky éppen alkalmas időben érkezett oda, hogy még meg menthesse a vigyázatlan paraszt fiu életét. Mind a három esetben teljes öltözetben vetette magát a vízbe s saját élete kockáztatásával mentett meg három életet.

Ajándék a próféta szakálából. Konstantinápolyból jelentik, hogy a szultán nem régiben nagy örömet okozott a bokharai derviseknek. Megajándékozta kolostorukat a próféta szakálának egy szálával. Az e-

reklye átadása a napokban ment végbe fényes ceremóniák mellett. Az ajándékért nagy küldöttség jött Bokháráról Konstantinápolyba, mely az ereklye átadása napján fényes proceszsióval ment fel a Yildiz-palotába, a hol a kalifa nyitotta fel az ereklyetartót, kivett belőle egy hajszálat s átnyújtotta azt a bokharai küldöttség vezetőjének, a ki leborulva vette azt át és betette a gyémánttal, rubinokkal, smaragdokkal díszített kincsi szekrénykébe. A proceszsióval, azután a szultán visszavitte a régi szerailbe a próféta szakálát.

Cigányok garázdálkodása. Ennek a vándor népfajnak a garázdálkodása úgy látszik sohasem ér véget. Alig mulik el nap, hogy a lapok krónikáiban erről ne olvassunk. A „Bp. H.” egyik száma a két alábbi esetet közli: *Rablógyilkos cigányok.* Szatmárról írják, hogy a Györtelek és Ökörirtó között fekvő országuton meggyilkolták és kirabolták Boros földművest, a ki hetszáz forintba rugó összeggel gyalogosan akart Mátészalkára menni. A szerencsétlen áldozatnak elvágták a torkát, aztán az országot árkába dobták. A csendőrség rögtön kutatni kezdett s el is fogta a tetteseket, a kik egy cigány karavánhoz tartoznak.

Hihetetlen. Egy felvidéki lapban olvassuk a következőket: Mennyit ér egy asszony? Szatmármegye K. községében adták meg erre a választ, még pedig okmányilag, kötelezvény alakjában. M. A. erdőőr, ki nejétől elváltan él, J. F. kohómunkás házában lakott és szemet vetett lakásadójának feleségére s hogy zavartalan birtokosa is lehessen, formálisan megvásárolta J. F. feleségét, miután az eladót előbb alaposan leitatatta. Ez a kötelezvény, mely még mai korban sem tartozik a megszokott ügyiratok közé, így szól: „Kötelezvény. Alulírottak személyesen bizonyítják, miszerint f. évi április 6-án megesküdött feleségem eladom (7 forintért), azaz hét forintért M. A. m. kir. erdőőrnek azon feltétellel, miszerint nekem többé sem testemnek sem lelkemnek nem kell. Ezen kötelezvény, még azt foglalja magában, hogy a lakás és a vetemény anyag: azt két felé osztjuk. Továbbá minden hó 3-án a lakásért én M. A. erdőőr 2 forintot, azaz két forintot, J. F. nek fizetek. Kikötöm azon pontot, hogyha esetleg bármi kis bántásom lesz, akkor bármely bíróság által beperelni lehessen. Kelt K., 1897. év április 6-án. Előttünk: L... G... K... K... Mint átvevő: M... A... Eladó: J. F... Hátirat: A bent levő vásárlás alapján feleségem eladtam 7 frt, azaz hét forintért, mely összeget a mai napon felvettem, igazolom. Kelt K., 1897. április 6. Az eladó és a pénz átvevő: J. F.” Együttal megjegyezzük, hogy az asszonynak a vásár iránt semmi kifogása sem volt.

A karaván bünei. A nagyszebeni kir. törvényszék, mint a „B. H.” írja, augusztus 2-án helyezte vád alá a hirhedt Sárközy-karavánt, a melynek tagjai egész sereg rablógyilkosságot, rablást és lopást követtek el. Alig van Erdélynek olyan megyéje, a hol ne garázdálkodott volna a banda. Évekig hiába keresték a bűnösöket, végre 1894. október havában kézrekerültek. A

voilai csendőrség valami kisebb lopás miatt az egész cigánykaravánt bekísérte a nagyszabeni törvényszékre. A vizsgálóbíró vallatta a bandát, a mely erősen tagadott. Végre a tizenhároméves Bercsa György töredelmes vallomást tett s elmondta a Sárköziak bűneit. Az elsőrendű vádlottak Csurár Luka, Sárközi Jóska, Sárközi Farkas, Kálderár Petru és Szepi Péter, a kik 1889. október 2-án Galacon megölték Csurár Máriát, 1890. március 10-én Lippán elpusztították a Szavics házaspárt, azután a temesvári Amerikához címzett vendéglő közelében Nagy Józsefet gyilkolták meg. Ezenkívül igen sok rablást és lopást követtek el s alig van paragrafusa a törvénykönyvnek, a melyet meg ne sértettek volna. A monstre-pör iránt igen nagy az érdeklődés a városban.

Orvvadászok találkozása. Krasznahorka-Váralja község erdejében vadászatott orvul János Ágoston, a ki már többször próbált így szerencsét. Most azonban egy bokorban mozgást vett észre és a nélkül, hogy az őrej okáról tudomást szerzett volna, oda célzott, mert azt hitte, hogy vad közeledik. A lövés után látta csak, hogy orv-vadásztársát, Plajdicskó Jánost találta, a ki azonban nem szenvedett súlyos sérülést.

Pályázatok.

Kb. erd. sz. 185/1897.

Pályázati hirdetmény.

Kis-Küküllővármegye dicső-szent-mártoni szolgabírói járásban Dicső-Szent-Márton székhellyel rendsze-

resített kerületi erdőőri állás elhalálózás folytán megüresedvén, annak betöltése céljából ezennel pályázat hirdettetik.

Ezen állással egybekötött illetmények a következők:

évi fizetés	250 ft
lótartási-átalány	80 „
lakbér-átalány	40 „
tűzifa-átalány	30 „
irodai-átalány	2 „
Összesen	402 ft

Felhivatnak tehát mindazok a kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy fedhetlen életüket, ép, egészséges testalkatukat, az erdőőri szakvizsga letételét, életkorukat s a magyar nyelv birását igazoló okmányokkal felszerelt — sajátkezüleg irt — kérvényeiket folyó évi augusztus hó 30-ig alólírt bizottsághoz annnyival bizonyosabban nyujtsák be, mert a később beérkezett folyamodványok nem fognak figyelembe vétetni. Erdőőri szakiskolát végzett egyének előnyben részesülnek.

Kis-Küküllővármegye közigazgatási erdészeti bizottságától.

Dicső-Szent-Márton, 1897 július 29-én.

Főispán, elnök helyett:

H. Gál Domokos
alispán, h. elnök.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:

Podhradszky Emil.

Majdnem

8000 FORINT

lesz díjtalanul kiosztva

„**A L É T**”

kiaóhivatala által. A díjkiosztáson, valamint a kiadóhivatal által nyújtandó tisztességes és jövedelmező mellékkereseten (biztos állásra való kilátással) részt vehet mindenki (nő vagy férfi) ki a következő talány megfejtést beküldi,

A s Zeren cseabát Rakse géde.

A ki ezen talányt meg tudja helyesen fejteni, az küldje a megfejtést és 35 krt postabélyegben a pontos címével „A L É T” kiadóhivatalának,

BUDAPEST, V.

Minden egyes beküldőnek egy rendkívül érdekes díszes kötésű könyv lesz bérmentve megküldve. Azonkívül

8 osztályban, 1500 főjutalom majdnem

8000 forint összértékben

köztük jutalmak: 1000, 800, 750, 500, 300, 250, 200, 150, 100 korona s. i. t. értékben lesz kiosztva olyképp, hogy bárki is mind a 8 osztályon részt vehet s így 8 legelső főjutalomra is tehet szert. A közelebbi felvilágosítás valamint a jutalmazottak névsora és címe „A L É T”-ben lesz közzétéve.

A „REFORM-TANMÓD VEZETŐSÉGE,” hogy a maga nemében páratlan a pedagógiológiai szaktekintélyek által elismert psychó- és phisiológiai következetességen alapuló tanfolyamain (levél szerint is) résztvevők között (nő vagy férfi) több mint

15000 KORONA

díjakat oszt ki oly célból, hogy ezen tanmódot — amely mindenek előtt a tanulni óhajtót megtanítja tanulni, s egyben ennek emlékezőtehetségét a tökély legmagasabb fokára emelni törekszik, s csakis akkor kezd a tulajdonképeni tantárgy tanításhoz, ha a tanuló emlékezőtehetsége az illető tantárgy felfoghatására kellően előkészítetett, — mindezt ismeretessé tegye, adja a következő díjtalányt,

**A g Yakor lat it Ud Á s
N. n. N. n. N. n. N. n. k ire
h Asz nos**

A ki ezen talányt helyesen meg tudja fejteni, küldje azt és 40 kr. postabélyegét a pontos címével a REFORM-TANMÓD „23” VEZETŐSÉGÉHEZ,

Budapest, váczi körut 74.

Minden egyes beküldőnek egy rendkívül érdekes díszes kötésű könyv lesz bérmentve megküldve. Azonkívül 3 osztályban 1500 főjutalom — több mint 15000 korona

összértékben köztük 1000, 800, 750, 500, 300, 250, 200, 150, 100 korona s. i. t. értékben lesz kiosztva, olyképp, hogy bárki is mind 8 osztályon vehet részt s így 8 legelső főjutalomra is tehet szert. Közelebbi felvilágosítások valamint a jutalmazottak névsora és címe más helyen lesz közzétéve.

MAGYARHON ELŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŐ ÓRAÜZLETE.

Alapított 1847.

Brausweller János
Szeged

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltetnek.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjlag megbízott

a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő esz. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földmivelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.